

## ПОСЛЕДНИЯ ЗВЪН

Тя бдеше над селото, защото се издигаше над всичко, и големия железен кръст, протегнат като десницата на легендарен великан, пресичаше хоризонта и сочеше най-високата точка на цъфналото като метличина небе. Никой не помнеше съграждането ѝ. Отдавна е било то — през турско. Във торбички са пренасяли децата пясъка, а селяните сами са издялали и смъкнали от балкана камъните. Майстори от Стамбул са били викани да я издигнат и веща е била ръката им — личи си. Чудеха се простите хора на неznайната сила, която на таква височина е издигнала тежката камбана, възвестяваща всяка вечер, пред безбройните празнични дни, съясен и тъжнoмoнoтoнeн глас, определения за почивка ден. Бабите разказваха, че сам Господ я издигнал, а мъдрите старци клатеха недоверчиво бели власи и отсичаха:

— Крали Марко — на път за Влашко.

Когато сутрин тържествения звън се врязваше въ спокойния въздух на схлупените стаички, сърцата трепваха и душите се сгърчваха под напора на дълбоката и тайнствена мисъл за идното. Кое беше то? — Прости бяха, за да го проумеят те. Но то беше оживяло въ тях както им го разправи поп Ставри: нажежени рога на черни дяволи и котели съврящ катран. И коравите десници се свиваха неволно. Напуканите пръсти се събираха въ куп и кръста опасваше оцавените от слънцето и труда гърди пред